מסורת השס

עין משפט נר מצוה

מר א מיי' פ"ד מהלכות רוצח הלכה ו סמג לאוין קכב:

מה ב מיי' פי"ל מהל' מקי' מתון הלכה י:

מו ג ד מיי' שם הלכה יא יב:

מז ה מיי' שם הלכה יא ופ"ג מהל' איסורי מזבח הלכה יב יג:

לי סבי סא דסני סלס וכו'. כין לריס לקיס כין לשמואל קא מוסיב לי סבי דסני לחריס לחני' דרזלסיס קלמר והלי רולס שנתערב בהוצר ולכסוף נתערב קלמר הא דתני עלה בברייתא הכי "רולס שנתערב בחריס טולן פטורין לחר רבי יוסי לפילו לבא חלפתא ביניהן טולן פטורין" מלי לפילו דקלמר ר' יוסי: **אלא אמר רבא**. בשלא הוכר לבית דין קלמר כגון שנים שומדין וילא חן מביניהם ולין יודעין לי זה מהן זרקו, שניהם פטורין, לחר רבי יוסי לפילו לבא חלפתא ביניהם שהכל יודעין שהוא חסיד ולא זרקו לא מחייבינן לחיד משום "לחי חזקה" ובהא לפילו רבי יהודה מודה, ורבי יהודה דלחר "טונסין לותן לכיפה" לא עלה קלי אלא הכי קלמר ת"ק, וחסורי מחסרא מתני' והכי קתני: ושור שנגמר דינו וכו' סוקלין לותו הרגא על כרחיך טולהו לסירי בהגלה ולין הפסד לבעלים בסקילה הלכך סוקלין לותם כדי שתתקיים מצות סקילה במחויב בה: **כונסין לותן לכיפה**. שא"ל לסוקלן אלא להטריח ב"ד אלא טונסין לותן בחדר והם מתים ברעב: **ופטניא**. בגיתותה: **ולדם פוטר**. לקמן מפרש לה: **ולדם אסור**. דשובר ירך לחו הוא וגם הוא לאסר בנמר דין לחו: **ופלמר רבא ולד שנולד אסור**. בהקרבה כגון שנגחה על פי עד לחד לו על פי הבעלים דמתסרא לגבוה ולא להדיוט הלכך על כרחיך שמעינן מדרבא דהיכא דלית עדים לסור לף להדיוט ולריך לגמור דין שניהם, והא ליכא למימר טעמא דת"ק דתני "וולדה מותר" משום דלא נגמר דינו עמה דלי בשלא בא לב"ד מלי לריכא תנא לפיכי לחו נמי לא נגמר דינה לא מיתסרא וכי לילטריך תנא לפיכי מותר הכי לשמעינן דלין זקוק להביאה לב"ד קלמר ותיובתא דרבא: **לימא לא עד שלא נגמר דינה עיברה וילדה**. דהייט בין נגיחה לגמר דין דלא הוה ולד לא בשעת נגיחה ולא בשעת גמר דין ולא טלר מן האיסור דהכי לימיה הוא שריא, ולדה מותר: **אם משנגמר דינה עיברה וילדה**. דטלד מן האיסור לסור לא"ג דלא הוה בשעת נגיחה ולא בשעת גמר דין: **סניפא לאמן דלמר**. פלוגתא הוא בתמורה (דף לא:): **מאי** לריכא

אי הכי היינו דקתני עלה אמר ר' יוסי אפילו אבא חלפתא ביניהן אלא אמר רבא הכי קאמר ישנים שהיו עומדין ויצא חץ מביניהם והרג, שניהם פטורין וא"ר יוסי אפילו אבא חלפתא ביניהן ושור שנגמר דינו שנתערב בשוורין אחרים מעלייא סוקלין אותן ר' יהודה אומר כונסין אותן לכיפה והתניא פרה שדמיתה ואחר כך ילדה: אם עד שלא נגמר דינה ילדה וולדה מותר, אם משנגמר דינה ילדה וולדה אסור, נתערב באחרים ואחרים באחרים כונסין אותן לכיפה ר' אלעזר בר' שמעון אומר מביאין אותן לב"ד וסוקלין אותן אמר מר אם עד שלא נגמר דינה ילדה וולדה מותרת ואף על גב דכי נגחה הות מיעברה *והאמר רבא "ולד הנוגחת אסור-היא וולדה נגחו, ולד הנרבעת אסור היא וולדה נרבעו" אימא אם עד שלא נגמר דינה עיברה וילדה וולדה מותר, אם משנגמר דינה עיברה וילדה וולדה אסור דניחא למאן דאמר *זה וזה גורם אסור אלא

תקיט בהו רבנן מיתה ויזקיקו להורגן וכי יזקיקו ב"ד להרוג כל איסורי הגלה הרי הזהב והלרי דמוקי לה ר"ל* והוא שהמיתו ולאסורין בהגלה ולא תקיטו להו מיתה אלא לאמרו כל הקודם להורגן זכה ופריך רבא הייט דקתני עלה אבא חלפתא ביניהן אלא לאמר רבא שנים כו' ולפילו אבא חלפתא דלא תלינן ביה שהרג אבל בשוורים לותן שיש לתלות בהן שהרגו חייבין ומשום ובערת הרע מקרבך ועוד לומר ר"מ דשור הנסקל ליט נלאסר מחיים ופי' דטולה ההיא שמעתא *דממשמע שנלאמר סקול יסקל ליי יודע שהיא נבילה ונבילה לאסורה באכילה מוכחת כן וסוגיא דפ"ב דקדושין (דף מז:) כל לפור טהורה לרבות לת המשולחת וזה לאסר לא תאכלו לרבות לת השחוטה ופריך ולילוף אלא ומשני לא מליט בעלי חיים לאסורין פירוש אלא יהו מותרין כששוחטן בר מאלו שעומדין והוקנו למלותן

ולכך לין לאסור משולחת לומר דאל עליה לאיסורא לאחר שילוח לישחט ולאוסרה באכילה כדין שאר עופות ממאין דכתיבי בקרא ופריך (*והאי) רובע ונרבע דאיסורו מחיים פי' דמחיים לאסור לשוחטן ולהקריבן לגבוה ומשני הכי מילי לגבוה אבל להדיוט שרי והרי רובע ונרבע בעדים דמחיים לסירי דמחיים אל עליהן האיסור לישחט ואם שחטן לאסורין אף לי לביא משולחת ומשני רוב בעלי חיים קלמרינן ואם כן דאין שור הנסקל נאסר כל זמן שהוא לי שור אלא נגמר דינו שנתערב בשוורים אחרים שנגמר דינם כולם פטורין ומותרין בגיזה ועבודה ולין כאן עיטוי הדין כיון דפטורין מסקילה מיהא לכשישחטו לא ימותו יהו לאסורין בהגלה והא דאומר שלהי פרק ד' וה' (נ"ק דף מ:- ושם) דשור שנגמר דינו מכרו ליט מכור אפילו לרדיא הייט משום דאסור לעשות דינו ומלוה לסוקלו ועד דאין לו מכר (*ואין) לו בעלים והלוקח אין יכול לזכות בו יותר משאר אדם אבל כי לא נגמר דינו מכרו מכור לשחיטה לי נמי לרדיא דמלי לערוקי לאגמא וכי שחיט ליה לאחר שנגמר דינו לאסור באכילה כך נראה לר"מ ולקשה דבשלהי פ"ק דערכין (דף ז:) משמע דשור הנסקל נאסר מחיים גבי האשה שמתה נהגין בשערה דמפרש התם זו מיתתה לאסרתה וזו גמר דינה לאסרתה ויש לפרש גמר דינה כלומר מחיים אל עליה לאסור שאסורה אפילו שחטה דעבדה כעין בשר וזו מיתתה לאסרתה ואין עליה שום איסור מחיים ויש רמיה דלא נאסר מחיים מהא דתניא במרובה (נ"ק דף עא:- ושם) ובפרק אלו נערות (כתובות דף לג:) גבב שור הנסקל וטבחו משלם תשלומי ארבעה וחמשה דברי רבי מאיר וחלמי הא ליתיה במכירה וקלמר ריש לקיש התם במרובה כל שישב בטביחה ישב במכירה וכל שאינו בטביחה וכו' והא הדין דכל שאינו במכירה אינו בטביחה אבל לי שרי בהגלה ניחא שיכול למוכרו לרבוב עליו עד בית הסקילה לו לייהנות בו מעט עד לותה שעה לו אם היו בית דין מתעצלין בסקילתו ומיהו מה שלומר ר"מ דאין לו מכר ואין לו בעלים זה לא יתכן ומה שפסק ר"מ בעדר שיש בו שה אחד ספק דרוסה דשרינן מטעם דכל דפרים מרובה פרים לא יתכן דיש לאסור גזירה שמא יקח מן הקבוע אלא היכא דפרים מאליו כגון בגמלא ביד נכרי אבל אם נאסר בתערובת ופירש לא אמרינן מרובה פרים ואם יש בעדר ספק דרוסה אפילו אחד בריבוע ימותו כולן אדע דטבעת של ע"ז שנתערבה בריבוע כולן אסורות ובפירשה אחת מהן פליגי רב ושמואל *לי אוסרת לו לא אבל בהיא גופא לא פליגי דכ"ע מודו דאסירא וכל איסורי הגלה שפירשו מתערובת אסורין ולא אמרינן מרובה פרים וטעמא גזירה שמא יקח מן הקבוע ל"ש חולין ל"ש קדשים ומיהו יש לייישב דברי ר"מ דשאני ב"ח כיון דאפשר ע"י ניכבשינהו וניעיידן וא"ת ואמאי תנן יומתו לימא ירעו עד שיסתאבו שהרי כמה קדשים אמרינן בהו ירעו ולא חיישינן לתקלה וכשיפא אמר ברובע ונרבע ירעו ולכשיסתאבו יפדם וישחטם ויאכלו מטעם כל דפרים מרובה פרים וי"ל דלא עבדינן תקנה ברעייה כיון דלאחר רעייה נמי לא משתרי אלא מטעם כל דפרים: **ואחרים** באחרים כו'. הכא אין לאוש לי גרם הכי דאסר ספק ספיקא דהך ברייתא כר' יהודה אחיה וכפ' התערובות (זבחים דף עד:- ושם) מסקינן דר' יהודה אסר ספק ספיקא אפילו בשאר איסורין אבל במתני' דכל הלמיס (ע"ז מס:) ובמס' ערלה (פ"ג מ"ו) לא גרסינן ואחרות באחרות מדפריך בפ' התערובות על שמואל דאסר ספק ספיקא מברייתא שמתרת ולא משכח דקאי כשמואל אלא רבי יהודה ויש מפרש דמיירי שנתערבו כל האחרים באחרים דליכא אלא חד ספיקא וגרס נמי התם ואחרות באחרות וכ"ת מה לי נתערב בפעם אחת מה לי ב' פעמים אילטריך משום דאיכא תרי רובי כדאיתא בפ"ק דכתובות (דף טו:) דבעי רוב העיר ורוב סיעה ושרינן אפילו בעיר קטנה ואין הולכים אחר רוב העיר גרידתא אפילו גדולה כאמבוכיא: אלא

[ע"ל והא]

[ע"ל דאין]

[נזמים עה.]

[מעילה יפ:]

[נזיר עו:]

[פסחים כב: קידושין פ: ב"ק מא.]

סמורה ל: ע"ז כד.

נזיר (ביה) הנסקל ועובדה

נזיר (ואיך) בינו על רבא - ולד הנוגחת אסורה, דאי איקרי אלא מבריתא דאמאי דאמר הולד נולד לפני האמ' ין על אמו, אחר

מגנה

תשובות לייב הקרייתא דמ בינו על רבא

נזיר נב. ערכין יבנה אמר ין

נזיר אחר (נזיר) [פ"ז מס נזיר ין פסחים כו. ערכין יבנה] מולין נת. סמורה לא.